

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2018 r. – Dickmanns / EUIPO**(Sprawa T-538/18)**

(2018/C 399/63)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Sigrid Dickmanns (Gran Alacant, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji EUIPO przekazanej pismem z dnia 14 grudnia 2017 r., zgodnie z którą umowa o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego ze skarżącą miała zostać rozwiązana w dniu 30 czerwca 2018 r. oraz, w zakresie niezbędnym do stwierdzenia nieważności decyzji, o której mowa, również stwierdzenie nieważności decyzji przekazanych przez EUIPO w pismach z dni 23 listopada 2013 r. i 4 czerwca 2014 r.;
- nakazanie EUIPO wypłacenia skarżącej odszkodowania w rozsądnej wysokości, według uznania Sądu, z tytułu szkody niepieniężnej i niematerialnej poniesionej przez skarżącą na podstawie decyzji EUIPO, o której mowa powyżej; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Oczywisty błąd w ocenie, nieskorzystanie przez Urząd z zakresu uznania, naruszenie zasady niedyskryminacji i równego traktowania, naruszenie zasady braku arbitralności

Skarżąca zarzuca EUIPO, że niezgodnie z prawem nie skorzystało z przysługującego mu uznania w zakresie przedłużenia po raz drugi umowy o pracę ze skarżącą zgodnie z art. 2 lit. f) Warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanym dalej „WZIP”), lub alternatywnie, nie podjęło działania w rozsądnym terminie przed zakończeniem umowy o pracę.

2. Naruszenie wytycznych dotyczących przedłużania umów o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego w OHIM („Wytyczne”), zasady dobrej administracji, zasady niedyskryminacji i równego traktowania oraz zasady, że zakończenie umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego zgodnie z art. 2 lit. a) lub art. 2 lit. f) WZIP wymaga podania uzasadnionego powodu („iusta causa”) i naruszenia art. 30 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), dyrektywy Rady 1999/70/WE⁽¹⁾, porozumienia ramowego (w szczególności art. 1 lit. b) i art. 5.1) oraz art. 4 konwencji MOP nr 158.

Skarżąca uważa, że po zatwierdzeniu wytycznych nie powinno być już dopuszczalne stosowanie klauzuli o rozwiązaniu umowy zawartej w jej umowie, ponieważ po ich wprowadzeniu, stanowią one obowiązujące metody proceduralne EUIPO w odniesieniu do przedłużania umów o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego, a tym samym zakazują korzystania z „klauzuli o rozwiązaniu umowy”.

Ponadto skarżąca twierdzi, że uzasadniony powód rozwiązania umowy, która ma charakter budżetowy, musi odpowiadać stosownemu stanowisku.

3. Naruszenie wytycznych, które również stanowią istotną wadę proceduralną, naruszenie zasad niedyskryminacji i równego traktowania, zasady dobrej administracji i należytego zarządzania finansami, prawa każdej osoby do bycia wysłuchaną, przed wydaniem jakiegokolwiek indywidualnej decyzji, która miałaby na nią niekorzystny wpływ (art. 41 ust. 2 lit. a) karty), obowiązku uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu jego personelu i obowiązku wzięcia pod uwagę uzasadnionych interesów skarżącej, oczywisty błąd w ocenie przy równoważeniu interesów skarżącej z interesami służby, naruszeniem zasady nie arbitralności.
4. Naruszenie art. 8 WZIP akapit pierwszy zdania drugiego i trzeciego oraz zakazu powtarzającego się zatrudnienia na czas określony

W tym względzie skarżąca twierdzi, że w rażącym dążeniu do uniknięcia skutków prawnych trzeciego zdania art. 8 akapit pierwszy WZIP EUIPO wielokrotnie zawierało umowy o pracę na czas określony ze skarżącą zgodnie z art. 2 lit. b) i art. 2 lit. a) WZIP, mimo że obowiązki skarżącej nie uległy zmianie w tym czasie. W konsekwencji pierwsza umowa skarżącej pozostaje ważna przez czas nieograniczony bez klauzuli wypowiedzenia.

5. Bezprawne zachowanie klauzuli o rozwiązaniu umowy w kontekście protokołu o przywróceniu i naruszenie uzasadnionych oczekiwań, uzasadnionych interesów skarżącej i obowiązku uwzględnienia dobrobytu personelu przy wykonywaniu klauzuli

W swoim zarzucie piątym skarżąca utrzymuje, że EUIPO powinno już dłużej móc korzystać z klauzuli o rozwiązaniu umowy po tak długim czasie, jaki upłynął od podpisania umowy w 2005 r.

6. Naruszenie uzasadnionych oczekiwań skarżącej, obowiązek uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu skarżącej i nieuwzględnienie jej uzasadnionych interesów, oczywisty błąd w ocenie przy ocenie interesu służby

W zarzucie szóstym skarżąca twierdzi, że decyzja EUIPO o nieprzedłużaniu umowy o pracę narusza jej uzasadnione oczekiwania, obowiązek uwzględnienia przez EUIPO dobrobytu skarżącej i jej uzasadnionych interesów. Jednocześnie, biorąc pod uwagę bardzo dobre wyniki pracy skarżącej, stanowi ona również oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do interesu służby.

7. Naruszenie warunków klauzuli o rozwiązaniu umowy w art. 5 umowy o pracę ze skarżącą

W ramach zarzutu siódmego skarżąca twierdzi, że podczas wykonywania przez EUIPO klauzuli o rozwiązaniu umowy, błędnie zastosowano art. 47 lit. b) ppkt (ii) WZIP zamiast art. 47 lit. c) ppkt (i), jak określono w klauzuli o rozwiązaniu umowy a okres wypowiedzenia powinien wynosić 10 miesięcy zamiast 6-miesięcznego okresu ustalonego przez EUIPO.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, 10.7.1999, s. 43).

**Skarga wniesiona w dniu 11 września 2018 r. – ASL Aviation Holdings i ASL Airlines (Ireland)/
Komisja**

(Sprawa T-540/18)

(2018/C 399/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ASL Aviation Holdings DAC (Swords, Irlandia) oraz ASL Airlines (Ireland) Ltd (Swords) (przedstawiciele: N. Travers, Senior Counsel, H. Kelly, K. McKenna i R. Scanlan, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska